

Sárkányölő

©Beltwaan.net

2012.

Gyuri világéletében hős sárkányölő akart lenni. Rettenthetetlen, legyőzhetetlen lovag, fényes páncélban és varázskarddal, akárcsak a mesékben szereplő hősök. Csakhogy nem könnyű hős lovaggá válni, ha az ember még csak most lesz nyolc éves. Ráadásul sárkány is kevés akad manapság.

Anya ma is a sárkányos könyvből mondott mesét. Esti mese után Gyuri jó fiú módjára befeküdt az ágyába, és úgy csinált, mintha aludna. Hallotta, amint Anya kimegy, majd Apával beszélget, és végül mindketten nyugovóra térnek. Megvárta, amíg teljes sötétség és csend lesz a házban, és utána kibújt az ágyból, felöltözött, és halkan, nagyon halkan lelopakodott a lépcsőn. Lent, a nagyszobában ott állt a láda, benne Apa pajzsa és fegyverei. Zárva volt, Apa mindig gondosan bezárta. Ha tudta volna, hogy Gyuri ki tudja rajta a lakatot, biztosan kitalál valamit, hogy még jobban elzárja a fegyvereket. Apa nem tudta, hogy Gyuri már hetek óta a zárral gyakorol: kinyitja, bezárja, kinyitja, bezárja, hogy ma éjjel minden simán menjen. Lábujjhegyen lopakodott a ládához, majd széles vigyor terült el az arcán, mikor felnyitotta a ládát, és ujjai összezárultak egy hideg markolaton.

Hangtalanul osont ki a házból, egyenest az istállóba vitt az útja. Nemsokára már a hátasa, Dulcinea nyergében ült, és süvített a hegy felé. A hegy felé, ahol egy barlangban ott lakik a sárkány...

* * *

Apa félálomban hallotta, hogy valaki elmegy. Minek menne? Hova menne? Bár álmos volt, de szomjas is, és tudta, hogy szomjasan nem jó aludni. Köntöst kanyarított magára, és meztláb kitámolygott a hálósobából. Ivott egy nagy pohár vizet, és már bújt volna vissza Anya mellé, de valahogy megakadt a tekintete a ládán. Valami nem stimmel, gondolta szemét dörgölve. *Nyitva van – döbbsent rá – de hát nem szabad nyitva hagyni, Anya ellátja a bajomat, ha a gyerekek... Üres! Akárhogy túrta, az bizony üres volt. De hát kinek kellene, és miért...? Gyuri! Sárkányt akar ölni!* Most már tényleg felébredt.

Hármasával szedte a lépcsőfokokat Gyuri szobájáig, és nagy kő esett le a szívéről, mikor meglátta a fia körvonalait az ágyban. Biztos, ami biztos, még megsimogatta, és benézett a takaró alá is, de ott csak gondosan összegyömösölt párnákat talált, amelyek a megszokott kupac körvonalait mintázták. Apa most már igazán felébredt, de közben szívből remélte, hogy csak álmodik. Nagyot kiáltott.

Meg sem lepődött, mikor az istállóban Dulcinea nem állt a helyén. Felkészítette a kocsit az indulásra, miközben Anya a másik pajzsot kereste elő a pincében.

* * *

Gyuri lihegve mászott felfelé a kaptatón. Apa pajzsát felcsatolta, és a súlyos fegyveröv lefelé húzta a derekát, miközben ujjai a fegyver markolatát szorongatták. Dulcineát a hegy lábánál hagyta, miközben ő egyre közelebb és közelebb jutott a barlanghoz. Ott él a sárkány, de már nem él sokáig. Valami hosszú, és bonyolult neve van, mert a sárkányoknak általában hosszú neve van. Apák meséltek róla, de Gyuri még soha nem találkozott vele. Már nem él sokáig.

* * *

Daragollach, a Tízezer Mennydörgés, a Rőt Vénség, a Törpe Tárnák Tüzes Ostora messziről megérezte a közelgő elmét. Kifejletlen ember, hím. Nem képzett harcos. Fegyvere van. Sárkányt akar ölni. Elsőre ostoba, öngyilkos próbálkozásnak tűnne, de a hosszú évezredek alatt az ősi sárkány nagyon sokat tanult az emberekről, bár úgy érezte, még így is túl keveset tud róluk. Kevés nálánál nagyobb és hatalmasabb sárkányt ismert, és mind rég elporladt már. Egy valami mélyen az elméjébe vésődött: *soha, de soha nem szabad alábecsülni az embereket.*

Mentális csápjai a behatoló elméjét tapogatták, gyenge pontokat keresve. Ősi varázsigéket idézett fel, amelyekkel testét gyorsabbá tette, érzékeit kiélesítette, és pikkelyeit is megerősítette a különféle ártalmas behatásokkal szemben. Tüdejét teleszívta, hogy a lehető legforróbb, leggyilkosabb lehetést vethesse be. Nem sok öröme telne a kölyök lemészárlásában, de esélyes, hogy nem kerülhető el a harc.

Érezte, ahogy az ember a barlang bejáratához ér, kifújja magát, majd lassan, remegve közelít. Bizonyítani akar. Magának? Valaki másnak? Esélyes, hogy már soha nem tudja meg. A sárkány izmai megfeszültek, hogy hirtelen támadásba lendülhessen. *Soha nem volt könnyű meglepni engem...*

De a fiú nem is akarta meglepni.

* * *

– Fenevad! – kiáltotta Gyuri erőtlen hangon, ahogy a sötétben kibontakozott előtte a sárkány irtózatos tömege – Mérkőzzünk meg, Fenevad! Kihívlak téged párviadalra!

– Ám legyen! Pusztulj, emberizing! – mennydörögte Daragollach, aki értékelte, ha valaki nem lesből próbál rátámadni. Nagyon lassan emelkedett fel fektéből, a gyermekre nézett, kiterjesztette szárnyait, és nagyra tátotta pofáját.

Gyuri alig bírt mozdulni a rettegéstől, ahogy a szörnyeteg felébe tornyosult. Vacogva vonta ki Apa fegyverét, és a sárkányra irányította. *A szemére lőjél, ott nincsenek pikkelyei, az a sebezhető pontja* – visszhangoztak a fejében Apa szavai. Akkor csak játszottak, Apa megmutatta neki a fegyvert, és megígértette vele, hogy csak akkor nyúl hozzá, ha egy felnőtt megengedi, és ott van mellette. A sárkány szeme akkora volt, mint egy jókora dinnye. Nagy, zöld, vészjóslóan izzó dinnye. Gyuri célzott, gondosan célzott, és lőtt. Ilyen közelről egész egyszerűen nem lehet elhibázni.

De elhibázta. Nem a sárkány szemét hibázta el, magát a sárkányt hibázta el. Lövése jóval mellé ment, és a barlang falába csapódott be. Mekkora barom vagyok... De most a sárkány jött.

Beleremegett a barlang, ahogy Tízezer Mennydörgés felbömbölt, torkából csak úgy tódultak ki a lángok Gyuri felé. Ő már nem sokat tehetett. Sikított, sikított, ahogy a torkán kifért, ahogy a sárkányból áradó kénköves pokol elnyelte.

* * *

Apa lélekszakadva rohant felfelé a hegyre. Lihegett. *Már nem vagyok olyan formában, mint régen.* (Csak áltatta magát. Soha nem volt *olyan* formában.) Dulcineára a hegy lábánál akadt rá, és még meleg volt. Ez biztató, talán még nem túl késő. *Nem, nem lehet túl késő!* Ekkor látta meg a hegyből előtörő fényt, és nem sokkal később jött a morajlás. *Elkéstem!*

* * *

A lángok elenyésztek, Gyuri vacogva állt a nagy semmi közepén, a sok füsttől csak a csöpögő olvadt köveket látta. Életben volt, Apa pajzsa kitartott. Ahogy a füst eloszlott, Gyuri ismét a sárkánnyal nézett farkasszemet. Látta, ahogy fenevad farka a magasba lendül, majd lesújt rá. Réműletében még kiáltani sem volt ideje, de a gyilkos csapás ártalmatlanul csattan Apa pajzsán.

Összeszedte magát, ismét a sárkányra emelte a fegyvert, majd meghúzta a ravaszt. A fegyverből kicsapó kék energiasugár átégette a sárkány szárnyát, és a mögötte lévő sziklából robbantott ki egy emberes darabot. Gyuri megszeppenten nézte, ahogy Daragollach, a Tízezer Mennydörgés felbömböl dühében. Látta, ahogy a fenevad nekilódul, és több ezer tonnájával egyenesen őrá veti magát. Apa pajzsa ismét felizzott, és a böhöm bestia visszapattant a Gyurit körülölelő erőtérrel. Mindez olyan valóságértelmennek tűnt, mintha egy elefánt pattant volna vissza egy bolháról.

Gyuri ismét lőtt, és ezúttal eltalálta a sárkányt. Apa sugárvetője krátert robbantott a mellkasában, némely bordát szénné égetve keresztülhatolt a bestia tüdején, átlukasztotta a hátán lévő pikkelyeket, keresztüldőfte a sárkány mögötti sziklafalat, és azon át jutott ki a szabadba. Daragollach üvöltött, és farkával, majd mancsával, melyen a karmok még Gyurinál is nagyobbak voltak, csapott a fiúra. Gyuri lehunyta a szemét ijedtében, de a pajzs kitartott, és némi szikrázás keretében visszaverte a sárkány pusztító csapását. A fiú látta, hogy Daragollach szája kitarul, és a hatalmas agyarak összezárulnak körülötte. Sikított, és tövig meghúzta a sugárvető ravaszát és a fegyver egyre-másra okádta az energianyalábokat, miközben a sárkány dühödten dörömbölt a pajzson, és okádta a lángot. Gyuri kétségbeesetten, szemét eltakarva kushadt a földre, és halálfélelmében el nem engedte a fegyver ravaszát. Rettegett. Tudta, hogy nincs tovább, tudta, hogy most meghal.

Rosszul tudta. Apa pajzsa kitartott. A pajzshoz mellékelt tanúsítvány szerint a pajzsot a gyártó gondos minőségügyi tesztelésnek vetette alá, és az energiapajzsna a sárkány által kifejtett csapásoknál sokkalta nagyobb erőnek is ellen kellett állnia. (Bár valószínűtlen, hogy bármelyik jelenlévő is elvégezhette volna e számításokat, de a sárkánynak hozzávetőleg háromszáz évig kellett volna folyamatosan – alvás, táplálkozás, pihenés stb. nélkül –

teljes erővel ütnie a pajzsot ahhoz, hogy az átszakadjon. A pajzs bóvli volt, és a gyártó természetesen hazudott, ahogy az a termékekhez mellékelt tanúsítványok esetén szokás. A pajzs a tanúsítványon feltüntetett értéknek csak egy töredékét bírta volna ki, de még így is szerfelett valószínűtlen volt, hogy a pajzs még azelőtt átszakadjon, hogy Gyuri elérné az öregkort.)

Apa egy hipermarketben vásárolta a pajzsot. Akciós volt, egész egyszerűen nem lehetett otthagyni. Két karton sör mellé a pajzsot közel féláron megkapta, és ez kihagyhatatlanul jó üzlet volt. Anya később megkérdezte, hogy ugyan minek egy háztartásba energiapajzs, és ez Apát némiképp zavarba hozta, de végül is sugárvetőre sem volt szükség egy átlagos háztartásban, mégis majdnem mindenkinek volt. A Gyuri által is használt modell különösen elterjedt volt, mert ehhez a kis teljesítményhez még épp nem kellett engedély.

* * *

Ózon és égett sárkány szaga terjedt a levegőben, míg fent az égen barátságosan mosolyogtak a csillagok. A hegy déli oldala Gyuri lövései hatására alapvetően megsemmisült, és a sárkány barlangja immár a szabad ég alatt volt. Gyurinak ekkor tűnt csak fel a sípolás, amivel a sugárvető parányi reaktora jelezte, hogy megadta magát, és lekapcsolja a túlterhelődött fegyvert, mielőtt az szétrobbanna. Elengedte a ravaszt, mire a sípolás abbamaradt.

Előtte egy nagy, füstölő kupac *valami* hevert. A sárkány feje a felismerhetetlenségig szétroncsolódott, egy sorozat derékban hasította ketté, rubinszín pikkelyei ocsmány masszává olvadtak, és különféle végtagjainak maradványai szerteszét heverték a barlangban. Ha valaki ránézett volna a kupacra, eszébe sem jutott volna, hogy nemrég ez még egy sárkány volt.

– GYÚÚÚÚRÍÍÍÍ!! – A fiú tudta, hogy ezúttal igazán nagy bajban van. Apa állt a barlang bejáratánál. (Bár az a hely erősen megváltozott az utóbbi néhány percben, és már nemhogy bejáratról, de barlangról, sőt hegyről sem igazán beszélhetünk, de végül is Apa ott jött be.) *Dühös* volt.

– Megígérted! – lihegte – Megígérted, hogy soha többé nem teszel ilyet. Anya és én most *csalódtunk* benned.

Gyuri tudta, hogy nagyon rosszat csinált. Sírva fakadt.

– A héten nincs több videójáték. És Dulcinea slusszkulcsának is búcsút mondatsz hosszú-hosszú időre. Jegyezd meg, hogy nem szabad bántani a sárkányokat! Szerencsétlen jószágok már nem tudják megvédeni magukat... És most nyomás haza!

* * *

Bár az összes fontos szerve szétroncsolódott, bár a testét cafatokra szaggatták a gyilkos energiasugarak, de Daragollach, a Tízezer Mennydörgés élete lángja még mindig nem hunyt ki. Több ezer éves élete során rettentő mágia halmozódott fel az ősi lényben, és az nem engedte el egykönnyen.

Öreg volt, elfáradt. Maga sem tudta már, mennyi időt is élt, szinte egyidős volt a világgal. Mikor kibújt a tojásból, egy legyőzhetetlen, lényegében elpusztíthatatlan, szinte örök életű faj gyermeke volt, arra született, hogy a világ ura legyen. Sokat harcolt, leginkább

sárkányokkal, és más olyan, nagy hatalmú lényekkel, amelyek már rég eltűntek a világból. Más... Más nem igazán számított. Később megjelentek az elfek. Furcsa népség volt, apró és törékeny, de megtanulták megmunkálni az acélt, megismerték az íjat, és megtanulták a mágiát. Aztán jöttek a törpék is. Mélyen, a hegyek alatt fúrtak alagutakat, és építettek csarnokokat, amelyeket ők hatalmasnak hittek, és amelyek végül reájuk omlottak. Jöttek az orkok, és végül jöttek az emberek is. Ők voltak a leggyengébb mind közül. Később lovagjaik súlyos fémpáncélban harcoltak, amelyek gátolták őket a mozgásban, és egy sárkány könnyűszerrel összegyűrhetette vagy megolvashatta őket. Előbb-utóbb ember-varázslók is megjelentek, és némelyik olyan nagy hatalmú és olyan rafinált volt, hogy még egy sárkány számára is veszélyt jelenthetett. Voltak idióta feltalálók is, akik mindenféle furcsaságokat eszkábáltak, amik általában kigyulladtak, leestek, elsüllyedtek, összetörték, de nem mindig ebben a sorrendben. Néha furcsa fegyverekkel támadtak rá, ezek durrogó hangot adtak ki, és apró fémdarabokat lövöldöztek. A pikkelyei ekkorra már olyan vastagok voltak, hogy a néhány kilós vasgolyók sem igen ártottak neki, de a fülét rettentően bántotta a hangjuk. Nem is csoda, hogy következetesen porrá égette mindazon városokat, ahol ilyen bosszantó dolgokat készítettek. Látott embert a levegőben – repülni. Bizarr volt. Egy nagy gömbről lógott lefelé, és nagyon boldognak látszott. Ez zavarba ejtette a sárkányt, de elég volt egy jól irányzott lángcsóva, mire a gömb óriásit pukkant, és ez vicces volt. Később mindenféle más repülő szerkezeteket is eszkábáltak, egyre hangosabbak, egyre gyorsabbak, és egyre veszedelmesebbek lettek. Egy idő után rájött, hogy nem hagyhatja teljesen figyelmen kívül ezt a technológia nevű mágiát. Még csírájában kellett volna elfojtania, de az első néhány száz év után már túl késő volt. A kis propelleres izéket még utolérte, és lecsapta vagy megolvasztotta. A sugárhajtású vadászgépekkel viszont már nem bírta. Egyszerűen túl gyorsak voltak, és túl jól manővereztek. A légirobogó, amivel az emberkölyök érkezett, szintén valami hasonló szerkezet lehetett, bár az utóbbi évszázadokban már minden érdeklődését elvesztette az újabb és újabb légi masinák iránt, hiszen már rég nem tudta elkapni őket. Korábban az íjászok és balliszták nem jelentettek problémát, de később a légvédelmi ütegek kimondottan bosszantóak voltak, a hőkövető rakéták pedig elvették a kedvét a repüléstől. A lézerágyúkat és a csillagok közül támadó, egész városokat felperzselő fegyvereket egyértelműen tisztességtelennek tartotta. Az a tisztességes harc, amikor a lovas páncélban jön, azt jól összegyűrjük, aztán pedig ráolvastjuk a hacukáját. Végül, az energiapajzsok megjelenésével jött rá, hogy az ő ideje már lejárt. Az első pajzsokat még viccesnek is találta volna, de ő már túl sokat látott. Tudta, hogy pár ezer év múlva áttörhetetlen védőfalak jelennek meg a városok körül, bár arra még ő sem számított, hogy a kőbor emberek is ilyenekkel mászkálnak majd. A sárkányok egy része összefogott (korábban el sem hitte volna, hogy a sárkányokat akármi is összefogásra készítheti), hogy végleg leszámoljon az emberiséggel, de Daragollach tudta, hogy már túl késő. Visszavonult a barlangjába, ráfeküdt a kincseire, és várt... Maga sem tudta, hogy mire.

Egy napon eljött hozzá egy ember. Azt mondta, valami Környezetvédelmi Hivataltól. Daragollach üdvözölte, majd lángot fújt rá. Az ember elmagyarázta, hogy az a nagy hátizsák, amit cipel, a pajzsgenerátort és az azt tápláló reaktort tartalmazza. (Ez régen lehetett, hisz Apa pajzsgenerátora, amit Gyuri kölcsönvett, kisebb volt, mint egy alma.) Daragollach végül rájött, sehogy nem tud ártani neki, így kénytelen volt végighallgatni. Az ember elmondta, hogy a Környezetvédelmi Hivatal a sárkányokat a veszélyeztetett fajok közé sorolta, azon kívül kulturális örökségünk részét is képezik, így kétszeresen is védett fajjává nyilvánították őket. Gratulált Daragollachnak, és biztosította róla, hogy teljes biztonságban van, nem engedik, hogy orvvadászok akár egy ujjal is hozzáérjenek, és aki bántani meri, arra a Hivatal szigorú bírságot szab ki. Később jött egy másik ember, aki tájékoztatta róla, hogy a bírság mértékét

háromszorosára, illetve még később ötszörösére emelték. (A megemelt bírság Apa egyhavi bérét tette ki.) Megalázó.

Tudta, hogy haldoklik, és tudta, hogy nincs tovább. Valaha nagy harcos volt. Ő győzte le Zwytopleket, a félisteni hatalommal bíró kentaur fegyvermestert, és ő füstölte ki Kleon harcművész-szerzeteseit hétezer éves kolostor-erődjükből. Ő tépte ízekre azt a kimondhatatlan nevű nekromatát is, aki élőholt sárkányokkal tört viláгурalomra. Számptalan lovagot és herceget elfogyasztott, és már erősen összefolyt benne a sok-sok királylány is, akit elrabolt. A harc volt az élete. Halál sokféle van, és bármennyi ideig is él valaki, még akkor is, ha kvázi halhatatlan sárkánynak születik, a halál előbb-utóbb eljő. Sem eonakkal ezelőtt, mikor kibújt a tojásból, sem később, mikor kifüstölte Kleon harcművész-szerzeteseit, nem hitte volna el, ha valaki elmondja neki, hogy egy tapasztalatlan, kifejletlen ember hím végez majd vele, méghozzá szemtől szembeni küzdelemben.

Halál sokféle van, és harcban halni meg nem tartozik a legrosszabb halálnemek közé. Szép lassan, békésen elavulni, elfeledve teljesen ártalmatlanná, sőt „védett fajjá” válni, miközben valaki a világ urának született, az a valóban borzalmas halál.

Miközben élete lángja kialudt, Daragollach, a Tízezer Mennydörgés, a Rőt Vétség, a Törpe Tárnák Tüzes Ostora halát érzett az ifjú Sárkányölő iránt.